

Az Európai Bíróság jogállam-ellenes torzulásai (Irodalomelemzés)

A Bíróság elnökének önkényes ügyelosztása ellen

Az Európai Unió Bírósága (ECJ) ügyelosztási gyakorlata és a rapportőr bírák kiválasztása kapcsán felmerülő kritikai elemzések különböző jogi szakértők és kutatók figyelmét is felkeltették. Az alábbiakban néhány jelentős szerző és kritikáik ezzel kapcsolatban.

Armin von Bogdandy elemzéseiben felhívja a figyelmet arra, hogy az ECJ ügyelosztási gyakorlata átláthatósági hiányosságokkal küzd. Az elnök és az első jogtanácsos diszkrecionális döntési jogköre a rapportőr kijelölésében olyan problémákat vet fel, amelyek potenciálisan veszélyeztethetik a bíróság függetlenségét és pártatlanságát. Rámutat arra, hogy a bírák szakértelmére és tapasztalatára való hivatkozás homályos és szubjektív szempontokat eredményezhet, ami az ügyelosztás torzításához vezethet.

Christoph Krenn tanulmánya, "A Sense of Common Purpose. On the Role of Case Assignment and the Judge-Rapporteur at the European Court of Justice," részletes elemzést nyújt az Európai Unió Bíróságának (EUB) ügyelosztási mechanizmusairól és a rapportőr bírók szerepéről. Krenn részletesen elemzi, hogy az EUB elnöke milyen szerepet játszik az ügyek elosztásában. Az elnöknek jelentős hatásköre van abban, hogy melyik bíró kapja meg az adott ügyet, ami befolyásolhatja az ítélet végkimenetelét. Az ügyek elosztása nem véletlenszerűen történik, hanem az elnök szándékosan választja ki a rapportőrt. A rapportőr bíró kulcsfontosságú szerepet játszik az ügyek feldolgozásában és az ítéletek előkészítésében. Krenn rámutat, hogy a rapportőr bíró kiválasztása stratégiai döntés lehet, amely befolyásolhatja a bíróság által hozott ítéletek irányát. Az elnök gyakran olyan bírót választ, akik hajlamosak az Európai Bizottság álláspontját támogatni. A tanulmány hangsúlyozza, hogy az EUB és az EB közötti szoros kapcsolat hatással van a bírósági döntésekre. Az EB által indított ügyekben az EUB gyakran az EB javára dönt, ami részben az ügyelosztási mechanizmusoknak köszönhető. Krenn elemzi az EUB függetlenségével kapcsolatos kritikákat, különösen az ügyelosztási mechanizmusok fényében. Az, hogy az elnök gyakran az EB álláspontját támogató bírót választja rapportőrnek, kérdéseket vet fel a bíróság pártatlanságával kapcsolatban. Tanulmánya arra a következtetésre jut, hogy az EUB ügyelosztási gyakorlatai jelentős hatással vannak a bíróság döntéseinek irányára, különösen az Európai Bizottság által indított ügyekben. Az elnök szerepe és a rapportőr bírók kiválasztása stratégiai fontosságú, és hozzájárulhat az EB magas pernyertességi arányához.

Laurence Helfer és Karen Alter kritikusan elemezték az Európai Bíróságot, és kiemelik, hogy az EB-n belüli ügyelosztási folyamat nem eléggé átlátható. Ez az átláthatatlanság elfogultság gyanújához és látszatához vezethet, mivel nem világos, hogy az ügyeket hogyan osztják ki az egyes bírák vagy tanácsok között. Átláthatóság nélkül fennáll annak a kockázata, hogy az ügyek olyan bírákhoz kerülnek, akiknek jogi filozófiája összhangban van a kívánt eredménnyel, aláásva ezzel az igazságszolgáltatás pártatlanságát. Azzal érvelnek, hogy politikai megfontolások befolyásolhatják és befolyásolják is a bírák kinevezését és elosztását az EB-n

belül. A tagállamok gyakran politikai lojalitás vagy nemzeti érdekek alapján jelölnek bírákat, nem pedig pusztán érdemeik alapján. Ez az átpolitizáltság kiterjedhet a Bíróság belső működésére is, ahol az ügyek elosztása inkább a mögöttes politikai napirendet tükrözheti, mint a tisztességes és semleges eljárást. A kritikák hangsúlyozzák, hogy ezek a kérdések együttesen veszélyeztetik az EB bírói függetlenségét. Ha úgy vélik, hogy a bírák politikai befolyás alatt állnak, vagy ha az ügyek elosztása elfogultnak tűnik, az igazságszolgáltatás függetlensége sérül. Ez különösen problematikus, tekintettel az EB szerepére a jogállamiság EU-n belüli fenntartásában. Helfer és Alter rámutatnak, hogy az elosztási folyamat rendszerszintű problémái szélesebb körű aggályokhoz vezethetnek a bírósági döntések integritásával kapcsolatban. Ha az elosztási folyamatot elfogultnak vagy manipuláltnak tekintik, az alááshatja az EB ítéleteibe vetett bizalmat és pártatlan döntőbíróként betöltött szerepét az uniós jogot érintő vitákban. E problémák megoldására Helfer és Alter számos reformot javasol:

- Az ügyelosztási folyamat nagyobb átláthatóságát szorgalmazzák, és azt javasolják, hogy az ügyek kiosztására vonatkozó kritériumok és eljárások legyenek nyilvánosan hozzáférhetőek és ellenőrzés tárgyát képezzék. Ez elősegítené a Számvevőszék eljárásainak tisztességességébe és pártatlanságába vetett bizalom kiépítését.
- A reformoknak annak biztosítására kell összpontosítaniuk, hogy a bírói kinevezések érdemeken, nem pedig politikai megfontolásokon alapuljanak. Ez magában foglalhatja független testületek létrehozását, amelyek képesítésük és bírói temperamentumuk alapján vizsgálják felül és ajánlják a jelölteket.
- Strukturális változtatásokat javasolnak az EB belső eljárásaiban a politikai befolyás lehetőségének minimalizálása érdekében. Ez magában foglalhat szigorúbb felügyeleti mechanizmusokat és egyértelműbb iránymutatásokat az ügyek elosztására vonatkozóan annak biztosítása érdekében, hogy a döntéseket jogi kritériumok, nem pedig külső tényezők alapján hozzák meg.

Daniel Sarmiento kritikái az ECJ működésével kapcsolatban hangsúlyozzák az ügyelosztási rendszer átláthatóságának és méltányosságának fontosságát. Rámutat arra, hogy a jelenlegi rendszer lehetőséget ad az elnök és az első jogtanácsos számára az ügyek manipulálására, ami csökkenti a bírói függetlenséget. Sarmiento javasolja a véletlenszerű elosztás szélesebb körű alkalmazását és a döntési folyamatok dokumentálását, hogy csökkentse az esetleges visszaéléseket és növelje a rendszer átláthatóságát. Az egyik elsődleges aggály az, hogy az ügyek elosztásának egyértelmű, objektív és átlátható módszere nélkül fennáll a bírósági határozatokat befolyásoló belső és külső nyomás kockázata. A bírák úgy érezhetik, hogy olyan módon kell dönteniük, amely megfelel az elosztási folyamatot irányító elvárásainak vagy preferenciáinak, ezáltal veszélyeztetve függetlenségüket. Ez a forgatókönyv különösen problematikus lehet a politikailag érzékeny vagy az uniós jogra és politikára jelentős hatást gyakorló ügyekben. Sarmiento az igazságszolgáltatás függetlenségének növelése érdekében az ügyelosztási folyamat reformja mellett érvel. Erőteljesebb biztosítékok bevezetését javasolja annak biztosítása érdekében, hogy az ügyek elosztása tisztességes és átlátható módon történjen. Ez magában foglalhat véletlenszerű hozzárendelést vagy előre meghatározott kritériumokon alapuló automatizált rendszereket, amelyek korlátozzák az emberi beavatkozás lehetőségét. Az ilyen intézkedések segítenének fenntartani a bírósági eljárás integritását, valamint fenntartani a pártatlanság és a függetlenség elvét, amelyek elengedhetetlenek az EB legitimitásához. Az EB ügyelosztási folyamatával kapcsolatos kritikák az EU-n belüli bírói függetlenségről szóló szélesebb körű diskurzus részét képezik. A Bíróság egyre nagyobb mértékben vesz részt a tagállamokban a jogállamisággal és az igazságszolgáltatás függetlenségével kapcsolatos kérdések elbírálásában, ezért elengedhetetlen, hogy belső gyakorlatai jó példával járjanak elől. Az EB függetlenségének biztosítása nemcsak legitimitása, hanem a tágabb európai jogrendszerbe vetett bizalom fenntartása szempontjából is döntő fontosságú.

Henri de Waele kritikái az EB ügyelosztási rendszeréről az eljárás átláthatóságára és tisztességességére összpontosítanak, valamint arra, hogy annak jelenlegi struktúrája hogyan veszélyeztetheti a bírói függetlenséget. De Waele azzal érvel, hogy az EB-n belüli ügyelosztás belső mechanizmusai átláthatatlanok és befolyásolhatók, ami a bírák elfogult kiválasztásához vezethet bizonyos ügyekben. Az átláthatóság hiánya jelentős fenyegetést jelent az igazságszolgáltatás vélt és tényleges függetlenségére nézve, mivel lehetőséget teremt az elosztási folyamatot ellenőrző személyek általi manipulációra. Az ügyek elosztására vonatkozó egyértelmű és objektív kritériumok hiánya ahhoz vezethet, hogy az ügyeket önkényesen vagy stratégiaileg meghatározott bírákhoz vagy tanácsokhoz osztják ki, ami potenciálisan összehangolhatja a bírósági eredményeket a konkrét szakpolitikai preferenciákkal. Ez aláássa a pártatlanság elvét, amely alapvető fontosságú a bírói függetlenség szempontjából. Ha az ügyelosztás nem átlátható, az megnyitja az utat a bírósági döntések befolyásolására irányuló belső és külső nyomás előtt. A bírák úgy érezhetik, hogy meg kell felelniük az elosztási folyamatot ellenőrző személyek elvárásainak, ami alááshatja függetlenségüket és pártatlanságukat. De Waele szilárd intézményi biztosítékokat szorgalmaz annak biztosítása érdekében, hogy az ügyelosztási folyamat átlátható és tisztességes legyen. Véletlenszerű hozzárendelésen vagy előre meghatározott kritériumokon alapuló automatizált rendszerek bevezetését javasolja az emberi beavatkozás minimalizálása és az elfogultság lehetőségének csökkentése érdekében. De Waele kritikái az európai igazságszolgáltatás függetlenségéről szóló szélesebb körű diskurzusba illeszkednek, kiemelve más igazságügyi kontextusok hasonló aggályait, és hangsúlyozva az igazságszolgáltatási irányítás magas színvonalának fenntartásának fontosságát az egész EU-ban. Összefoglalva, Henri de Waele kritikai elemzése hangsúlyozza, hogy az átláthatóság, a méltányosság és a bírói függetlenség fokozása érdekében reformra van szükség az EB ügyelosztási eljárásaiban. Ezek a reformok elengedhetetlenek a Bíróság legitimitásának és integritásának fenntartásához, különösen mivel központi szerepet játszik a jogállamiság Európai Unió belüli fenntartásában.

Kritikai összegzés: Az ügyelosztás és a rapportőr kijelölése során alkalmazott diszkréciós jogkör átláthatatlan, ami lehetőséget ad a manipulációra és torzításra.

- **Pártatlanság és függetlenség veszélyeztetése:** Az elnök és az első jogtanácsos nagyfokú diszkréciója csökkentheti a bírák függetlenségét és pártatlanságát.
- **Szisztematikus torzítás lehetősége:** A bírák szakértelmére és tapasztalatára való hivatkozás szubjektív szempontokat eredményezhet, ami az ügyelosztás torzításához vezethet.
- **Javaslatok a rendszer javítására:** A szerzők javaslatai között szerepel a véletlenszerű elosztás szélesebb körű alkalmazása, a rotációs rendszerek erősítése, valamint a döntési folyamatok nagyobb átláthatósága és dokumentálása.

Ezek a kritikák és javaslatok rámutatnak arra, hogy az ECJ ügyelosztási rendszerének reformja szükséges lehet a bírói függetlenség és a bírósági eljárások átláthatóságának növelése érdekében.

A luxembourgi uniós Bíróság további kritikái

Hjalte Rasmussen és Morten Rasmussen is jelentős kritikát fogalmaztak meg az Európai Bírósággal (EB) szemben, mindegyikük különböző nézőpontokból és módszertanokból. Hjalte Rasmussen széles körben az EB-vel kapcsolatos kritikus álláspontjáról, különösen a *"Jog és*

politika az Európai Bíróságon" (1986) című alapvető munkájával. Kritikája a bírói aktivizmus fogalmára összpontosít. Rasmussen azzal érvel, hogy az EB túllépi igazságszolgáltatási határait, és a jog szigorú értelmezése helyett politikai döntéshozatalban vesz részt. Azt állítja, hogy ez az aktivizmus aláássa a Bíróság legitimitását és az Európai Unión belüli demokratikus folyamatokat. Rasmussen azt állítja, hogy a Bíróság döntései gyakran föderalizáló és integrációs ideológiát tükröznek, amely az EU-t a mélyebb integráció felé tolja megfelelő demokratikus elszámoltathatóság nélkül. Rasmussen egyik fő kritikája az, hogy az EB gyakran úgy értelmezi az Európai Közösségről szóló szerződést, hogy az kiterjeszti a Bíróság befolyását és előmozdítja az európai integrációt, néha a nemzeti szuverenitás rovására. Úgy véli, hogy ez a megközelítés a bíróságok túlkapásához vezet, ahol a Bíróság olyan döntéseket hoz, amelyeknek a jogalkotó szervek hatáskörébe kell tartozniuk. Ez a perspektíva jelentős vitát és vitát váltott ki, és Rasmussent az EU intézményi keretén belüli hatalmi egyensúlyról ([Cambridge](#)) szóló viták kulcsfigurájává tette.

Morten Rasmussen, bár nem idézik olyan széles körben, mint Hjalte Rasmussen, szintén kritikus nézőpontból mutatja be az EB-t. Kutatásai gyakran vizsgálják a Bíróság történelmi és intézményi fejlődését, megvizsgálva, hogyan változott szerepe és befolyása az idők során. Munkája elsősorban a jogi és politikai tényezők kölcsönhatására összpontosít a Bíróság ítélezési gyakorlatának és a tágabb európai jogrendnek az alakításában. Elemzései gyakran foglalkoznak az Európai Bíróság határozataival az európai integráció, valamint a Bíróság más uniós intézményekkel és tagállamokkal folytatott együttműködésének összefüggésében. Megvizsgálja a jogi doktrínák és a politikai nyomás közötti dinamikát, kiemelve, hogy ezek a kölcsönhatások hogyan befolyásolják a Bíróság ítéleteit. Őt különösen érdekli, hogy történelmi és kontextuális tényezők hogyan alakítják az EU jogi környezetét, valamint az EB szerepét ebben a folyamatban. Összefoglalva, míg Hjalte Rasmussen kritikája közvetlenebb és konfrontatívabb, az igazságügyi aktivizmusra és annak a demokráciára és a legitimitásra gyakorolt hatásaira összpontosítva, Morten Rasmussen megközelítése inkább történelmi és kontextuális, és a Bíróság szerepére és döntéseire gyakorolt szélesebb körű hatásokat vizsgálja. Kritikáik együttesen átfogó elemzést nyújtanak az EB európai integrációra és kormányzásra gyakorolt hatásáról.

A Bizottság javára elfogult uniós Bíróság kritikái

Korábbi statisztikák szerint a az ECJ előtti perlésben az Európai Bizottság az esetek 92%-ában pernyertes lett, de 2023 előtti évtizedben is jelentős sikereket ért el a Bíróság előtt a tagállamok elleni perekben. A kritikai szakirodalomban többen is vizsgálták az Európai Unió Bíróságának (EUB) és az Európai Bizottság (EB) közötti kapcsolatot, különösen az EB pernyertességi arányát a tagállamokkal szembeni ügyekben. Az elemzések azt sugallják, hogy az EUB gyakran az EB oldalán áll, ami több kérdést is felvet a bíróság függetlenségével és az igazságszolgáltatás pártatlanságával kapcsolatban.

Lisa Conant a műveiben felveti, hogy az EUB gyakran az EB javára dönt, különösen a jogsértési ügyekben, pl. a „Contained Justice: The Politics Behind Europe's Rule of Law” című művében. **Karen J. Alter:** Alter „Establishing the Supremacy of European Law” című könyvében hangsúlyozza, hogy az EUB történelmileg támogatta az integrációt és a közösségi jog elsődlegességét, gyakran az EB oldalán állva a tagállamokkal szemben. Alter elemzései szerint ez a tendencia az EUB szerepéből adódik, mint a közösségi jog őre. **Tridimas és Tridimas:** A „The European Court of Justice and the Annulment of the Council's Common Position” című tanulmányukban Tridimas és Tridimas arra hívják fel a figyelmet, hogy az EUB döntései gyakran az EB érveire támaszkodnak, ami megkérdőjelezi a bíróság pártatlanságát és függetlenségét. **R. Daniel Kelemen:** Kelemen és Sibbitt „The Globalization of American Law”

című cikkükben arra utalnak, hogy az EUB és az EB közötti szoros kapcsolat az európai integráció előmozdítására irányuló közös céljaikból fakad. Ez a kapcsolat azonban azzal a következménnyel jár, hogy az EUB gyakran az EB javára dönt a tagállamokkal szemben.

Az EUB ügyelosztási mechanizmusával kapcsolatban felmerült kritikák közé tartozik az is, hogy az elnök által kijelölt bírót, az úgynevezett rapportőrt, gyakran az EB álláspontját támogató bírók közül választják ki. Ez a gyakorlat hozzájárulhat ahhoz, hogy az EB pernyertességi aránya ilyen magas legyen. Az elemzések arra utalnak, hogy az ügyelosztásban alkalmazott módszerek átláthatóságának hiánya fokozza a bíróság döntéseinek pártatlanságával kapcsolatos aggályokat. Ezek az elemzések azt sugallják, hogy az EUB döntéseinek magas aránya az EB javára nem pusztán véletlen, hanem strukturális és intézményi tényezők eredménye, amelyek befolyásolják az ítéleteket és az ügyelosztást.

"Az EUB ügyelosztási mechanizmusával kapcsolatban felmerült kritikák közé tartozik az is, hogy az elnök által kijelölt bírót, az úgynevezett rapportőrt, gyakran az EB álláspontját támogató bírók közül választják ki." Kérem jelezze név szerint, hogy mely szerzők állították ezt, és melyik tanulmányaikban tették ezt!

A Bíróság és a Bizottság közötti ún. „forgóajtó” kritikái

A kritikai szakirodalom számos szerzője foglalkozott az Európai Unió Bírósága (EUB) és az Európai Bizottság (EB) közötti "forgóajtó" jelenséggel. Ez a jelenség arra utal, hogy az EB jogi osztályának munkatársai tanácsadóként dolgoznak az EUB-nál, majd visszatérnek az EB-hez, illetve az EB tisztviselői később EUB bírókká válnak. Ez jelentős mértékben sértheti az EUB és bíróinak függetlenségét.

Így a *Corporate Europe Observatory (CEO)* számos esetet dokumentált, amikor az EB és az EUB közötti személyi mozgások felvetették az összeférhetetlenség kérdését. Részletesen bemutatták, hogyan kerülnek volt EB tisztviselők magas rangú pozíciókba az EUB-nál, és fordítva. Az elemzések szerint ez a gyakorlat aláássa a bírósági függetlenséget és növeli a politikai befolyás kockázatát. Ehhez hasonlóan a *Transparency International* EU jelentése, "Access all areas: when EU politicians become lobbyists" címmel, részletesen bemutatja, hogy az EB és az EUB közötti "forgóajtó" jelenség hogyan vezethet összeférhetetlenségekhez és a közbizalom csökkenéséhez. A jelentés szerint az ilyen gyakorlatok különösen veszélyesek, mivel lehetőséget adnak arra, hogy a volt tisztviselők befolyásolják a döntéshozatalt az EU intézményein belül. A *SpringerLink* elemzése szerint a "forgóajtó" jelenség szisztematikus probléma az EU-ban, amely nemcsak az EB-t és az EUB-t, hanem az Európai Parlamentet is érinti. Az ilyen mozgások növelik a politikai befolyás kockázatát és aláássák az intézményi függetlenséget. Az elemzés hangsúlyozza a szigorúbb szabályozás és ellenőrzés szükségességét.

A "forgóajtó" jelenség az Európai Unió különböző intézményei, például az Európai Bíróság (European Court of Justice, ECJ) és az Európai Bizottság között arra utal, hogy a személyzet tagjai gyakran mozognak a közszféra és a magánszféra, illetve különböző uniós intézmények között. Ez a jelenség többféleképpen is megnyilvánulhat, például amikor egy EU tisztviselő magas beosztásból a magánszférába kerül, majd később visszatér egy másik magas szintű pozícióba az EU-ban. Így *Christopher Hood* és *David Heald* a "Transparency: The Key to Better Governance?" (2006) című művükben hangsúlyozzák, hogy a "forgóajtó" jelensége átláthatósági problémákhoz vezethet. Hood és Heald szerint a gyakori átjárás a köz- és magánszféra között olyan helyzeteket teremthet, ahol az érdekellentétek és az

összeférhetetlenség veszélye fennáll. *Olivier Hoedeman és Erik Wesselius* a "Transparency and Accountability in the EU" című tanulmányukban (2009) szintén hangsúlyozzák, hogy a "forgóajtó" jelenség ártalmas lehet az EU intézményeinek hitelességére és függetlenségére. *Karen Alter* a "The European Court's Political Power" (2009) című művében arról ír, hogy az ECJ bírái és tisztviselői közötti átvándorlás hogyan befolyásolja a Bíróság politikai hatalmát és döntéshozatalát. Alter szerint a bírák és tisztviselők közötti kapcsolatok és mozgások befolyásolhatják az ítéleteket, és kérdéseket vethetnek fel a Bíróság függetlenségével kapcsolatban. *David Coen és Alexander Katsaitis* "Lobbying the European Union: Institutions, Actors, and Issues" (2018) című könyvében kifejtik, hogy a "forgóajtó" jelenség hozzájárulhat a lobbizás intenzitásának növekedéséhez. A volt EU tisztviselők magánszférába való átmenetele és visszatérése az EU intézményeibe lehetőséget adhat arra, hogy a magánérdekek túlzottan befolyásolják a közpolitikát. *Anne Wetzel és Jan-Hinrik Meyer-Sahling* a "Regulatory Agencies in the European Union: Between Independence and Accountability" (2016) című művükben arra hívják fel a figyelmet, hogy a "forgóajtó" jelenség etikai és jogi problémákat vet fel, amelyekre hatékony szabályozási megoldásokat kell találni. A szerzők szerint az EU intézményeinek szigorúbb szabályokat kellene bevezetniük az összeférhetetlenség elkerülése érdekében.

Az EU Bíróság bíráinak újraválaszthatósága mint a jogállamiság sérelme

Mivel a legtöbb főbírósnál a meghatározott időre szól bírói kinevezés esetén tilos a már hivatalban lévő bírák újraválasztása, ám ez korlátozás nélkül lehetséges az EU Bíróságánál, így fontos lehet ennek a kritikája az eddigi tanulmányokban.

Több tanulmány is foglalkozott ezzel a kritikával, hogy az Európai Unió Bíróságán (CJEU) a bírák újraválasztása korlátozás nélkül lehetséges, míg más főbírószágok esetében ez általában tilos. Ezen kritika középpontjában az a kérdés áll, hogy az újraválaszthatóság mennyire befolyásolhatja a bírák függetlenségét és döntéshozatali autonómiáját. *Daniel Kelemen és Tommaso Pavone* több tanulmányukban is foglalkoztak az EU Bíróságának működésével és bíráinak kinevezési gyakorlatával. Kritikájuk szerint az újraválaszthatóság rendszere alááshatja a bírák függetlenségét, mivel a bírák tudatában vannak annak, hogy jövőbeli kinevezésük függhet a tagállami kormányok véleményétől és politikai érdekeitől. Ez a dinamika szerintük növeli annak a kockázatát, hogy a bírák döntéseikben igyekeznek elkerülni a konfrontációt a kormányokkal, amelyek befolyásolhatják újraválasztásukat. *Thomas Horsley* munkáiban is találunk utalásokat arra, hogy a bírók újraválaszthatósága problémás lehet. Ő különösen az Európai Bíróság intézményi szerepére összpontosít, és azt vizsgálja, hogyan befolyásolja ez a rendszer a bíróság legitimitását és a tagállami jogrendszerekhez való viszonyát. Horsley érvelése szerint a bírák újraválaszthatósága az EU Bíróságán egyedülálló problémákat vet fel a bírói függetlenség terén. *Karen Alter* az EU Bíróságának működését és a bírák kinevezési gyakorlatát vizsgálva hangsúlyozta, hogy az újraválaszthatóság rendszere növeli a politikai befolyás kockázatát, ami hosszú távon gyengítheti a bíróság szerepét az uniós jog egységesítésében és érvényesítésében.

Ezek a kutatások és kritikák rávilágítanak arra, hogy bár az újraválaszthatóság gyakorlata rugalmasságot biztosít, ugyanakkor potenciálisan csökkentheti a bírák függetlenségét, és ezáltal befolyásolhatja a bíróság döntéshozatali folyamatait.

Pokol Béla